7
1995

ПЕРЕЦЬ

ДАЙДЖЕСТ

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

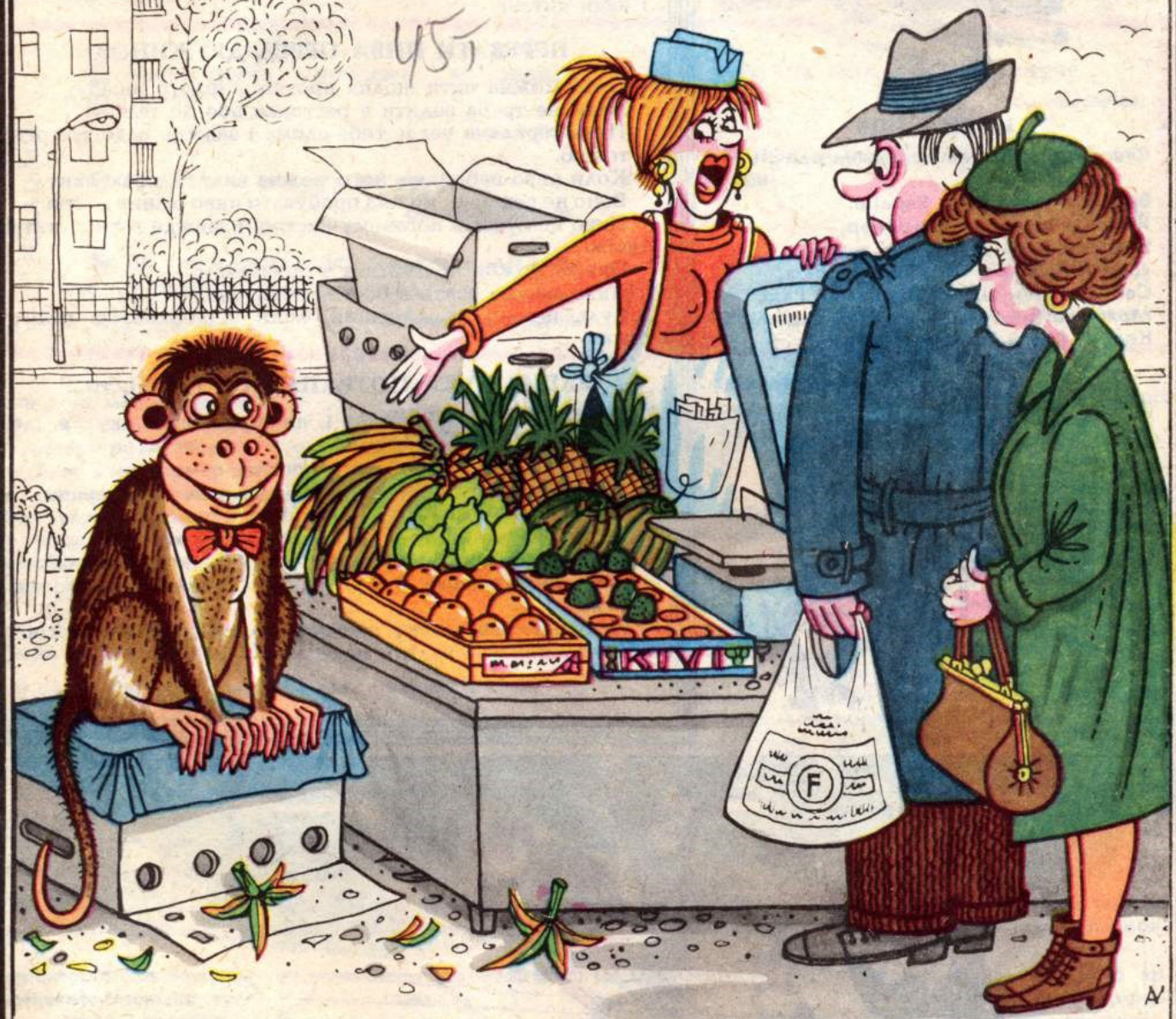

— Ось представник фірми, від якої ми торгуємо. Усі скарги — до нього!

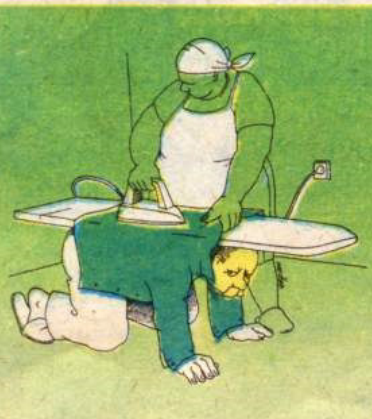

Докладніше на цю тему на стор. 8—9.

КОЛИ Б ІЩЕ

Стареньким людям справжня радість нині:
Великі пільги їм на Україні.
Якщо за віком ти пенсіонер,
Безплатно їдь автобусом тепер.
Діди й баби від того вельми раді,
Свої податки шлють Верховній Раді.
Можливо б й більше всі вони раділи,
Коли б іще й автобуси ходили.

Василь КРАВЧУК.

Партійні спостереження

Партія любителів пива, яка офіційно іменує себе Партією за поміркований прогрес у рамках закону, дуже популярна в Болгарії. Вона шукає своїх однодумців передусім серед тих, хто любить гумор. Ось чому досвідом своєї партійної роботи лідери партії охоче діляться на сторінках гумористичних видань. Для них завжди гостинно відкриті шпальта болгарської сатиричної газети «Стиршел», неодноразово бували вони на сторінках «Крокодила», і от нарешті з їхнім веселим досвідом можуть познайомитися і наші читачі.

ПЕРЕВАГИ ПИВА ПЕРЕД ДРУЖИНОЮ

Пиво можна пити щодня протягом цілого місяця.

Пиво не треба водити в ресторан або до театру.

Пиво терпляче чекає тебе вдома і завжди раде зустрічі з тобою.

Коли пиво набридне, його можна вилити в раковину.

Воно не ревниве: можна пробувати пиво різних сортів.

Пиво не буває в поганому настрої і завжди готове стати твоїм.

Пивом можна поділитися з приятелем.

Пиво можна взяти в борг у приятеля.

Будь певен: ти — перший, коли відкорковуєш пивну банку.

ЯКЩО МУХА ПОТРАПИЛА В ПИВО, то...

Англієць платить за пиво і, не торкнувшись кухля, іде геть.

Француз кличе офіціанта і просить замінити.

Німець виливає пиво на підлогу і замовляє нову порцію.

Італієць виловлює муху і випиває пиво.

Африканець випиває пиво разом з мухою.

Китаєць спочатку з'їдає муху, потім випиває пиво.

Болгарин випиває пиво, піднімає гвалт і нічого не платить.

Росіянин ловить муху, випиває пиво, кидає її в порожній кухоль і вимагає налити нове.

Переклад Андрія КОТОВА.

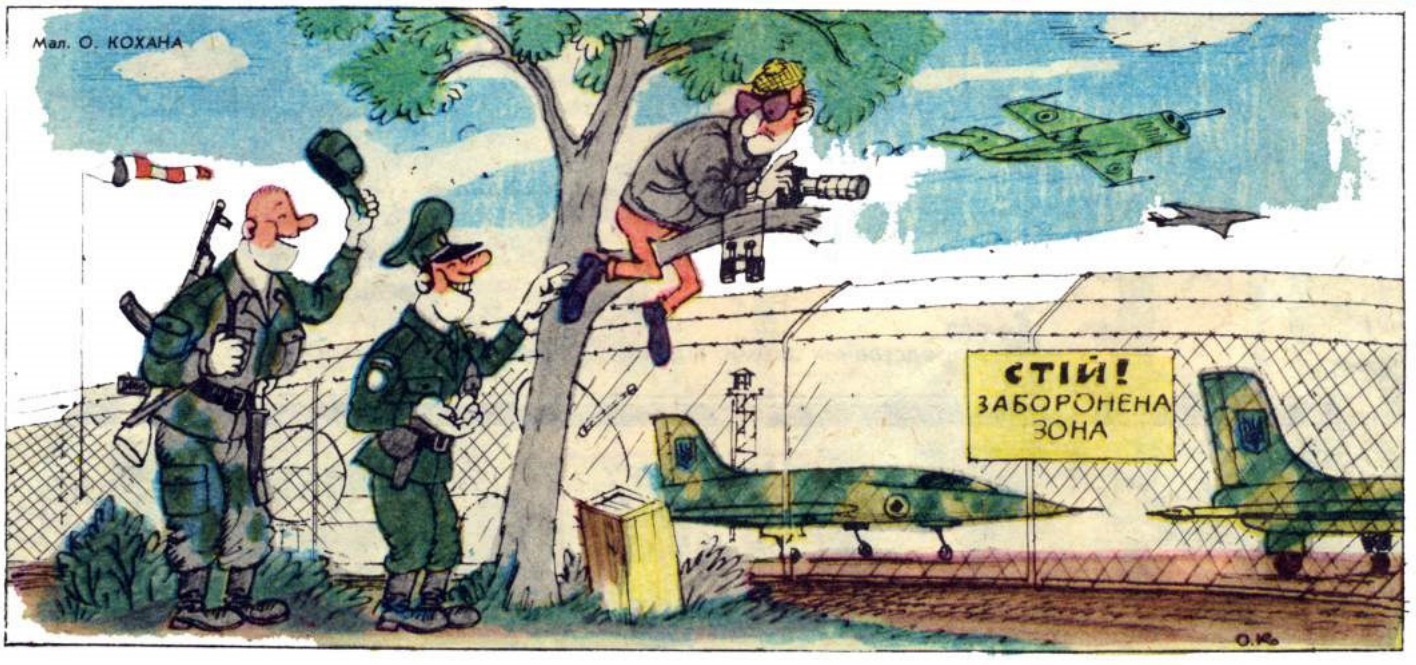

— Гей, шпигуне, ось ми тебе і спіймали на гарячому! Або іди з нами, або гони зелені!

— Помер природною смертю. Від алкоголізму.

РЕАЛІЗМИ

● Енергетична проблема: де знайти тепле місце?

Олег СЕТІН.

● Гроші є — розуму не треба.

Олександр ПЕРЛЮК.

● Як тут можна щось робити, коли весь час доводиться тримати владу.

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

● З усіх лих вибирайте неминуче.

Юрій БАЗИЛЄВ.

● Якщо щастя не в грошах, то чому ми такі нещасні?

Юрій САВЧУК.

● У гонитві за щастям весь час доводиться відстрілюватись.

Вячеслав НАЛЬОТОВ.

НАПАД

Владіслав ВОЙТАШИК

Напад на мене вчинили саме в той час, коли я увечері розмірковував біля дзеркала про те, що завтра уранці обов'язково треба буде поголитися. На превеликий жаль, голюся я електробритвою.

— Руки вгору! — закричав один із грабіжників. — Гроші та коштовності! Швидко!..

Я помітив у нього ніж, а ще двоє тримали в руках металеві труби.

— У мене є лише сотня. Ось тут, у гаманці... — мовив я, показуючи їм на праву кишеню.

— І це все? — здивовано запитав той, що був із ножем. — Якщо в тебе немає, тоді в кого ж є?

Інколи у людини в критичних ситуаціях народжуються геніальні ідеї.

— Новак, — сказав я. — У нього є багато чого, навіть долари, діаманти. Він мій сусід, директор овочевого магазину. Мешкає тут же, тільки поверхом нижче.

Я подивився на грабіжників і погодився з відомим висловом, що надія справді завжди вмирає в людині останньою.

— Якщо ти брешеш, дивись!.. — пригрозив один із грабіжників — той, що був із вусами.

Але ватажок банди мав іншу думку.

— Веди нас мерщій до свого Новака!

«Непогано все складається»,— поміркував я про себе.

Ми вийшли на сходи, спустилися поверхом нижче.

— Та його, здається, немає, оскільки...

— Стукай!.. Скажи, що це ти! Нехай вийде... — наказав мені шеф.

Я постукав, але ніхто не відчинив.

— Слухайте, шановні,— сказав я по-змовницькому,— ця частина будинку ще не заселена, тому тут мешкаємо тільки ми — Новак та я. Ви можете спокійно зламати двері, ніхто нічого не почує. До речі, зробити це буде зовсім не важко, ви ж самі знаєте, як нині будують. Ви утрьох, та ще я допоможу. Ну як?

Вони погодилися.

— Уперед!.. — наказав їхній шеф.

Усі грабіжники навалилися на двері, а я тим часом відскочив убік. Все йшло за моїм планом.

Після синхронного «р-р-р-аз, д-д-ва, тр-р-р-и» двері відчинилися, і всі грабіжники полетіли з сьомого поверху вниз...

...Справа в тому, що ці двері не вели до квартири Новака, а виходили на балкон, який будівельники забули поставити. Таким чином, інколи й погана робота може стати людині у пригоді!

Переклад з польської.

— Будеш пиляти — приб'ю!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

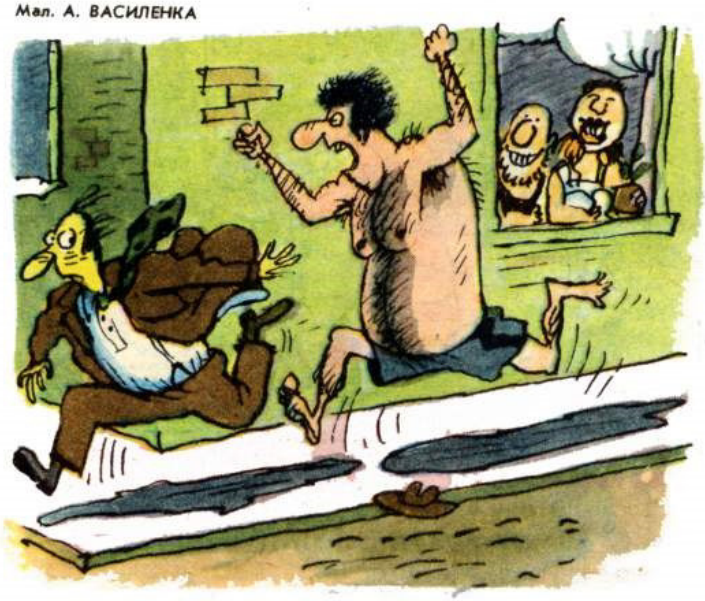

— *Таки застукав Матюшенко коханця у своєї жінки. На свою голову!*

ФРАШКИ

Стефан ГЖЕСЬЛЯК

ДВІ ВЛАСТИВОСТІ ГОРІЛКИ

Має горілка звичку шалену:
Цілиться в голову, б'є — по кишені.

Ян ЧОРНИЙ

ПАТРІОТИ

Хліб-сіль — для мас
Автомобіль — для нас!

ВІТЕР ІСТОРІЇ

Про вітер історії легенда не нова:
Як злетів капелюх, то летить й голова.

Анджей ДОЛЕНГОВСЬКИЙ

ІСТОРІЯ УЧИТЬ

Кожна муза
Шука свого туза.

Влодзімеж СЦІСЛОВСЬКИЙ

МОЖЛИВОСТІ

Кохання — як шахи, як чемпіонат.
Один раз виграв, другий буде — мат.

З польської переклав Ігор АРТЕМЧУК.

● *ЗАПИТАННЯ*

Іде лекція про шкідливість пияцтва. Лектор звертається до напівпорожнього залу:

— Є запитання?

— Є,— піднімається якийсь чоловік. — Я хочу запитати, чи вже вільна ота склянка, що на трибуні?

Сінь ДИЮАНЬ

ДОСВІД

— Кожного року ви дуже швидко виконуєте план посадки дерев. Як вам це вдається?

— Наш успіх полягає у високій ефективності викопування ям.

— Певна річ, за допомогою механізації?

— Ні в якому разі. Ми використовуємо торішні ями від дерев, що засохли.

СУЧАСНІ КИТАЙСЬКІ ГУМОРИСТИ

Фун ФУЛУ

КОШЕНЯ

Загубилося кошеня директора. Троє підлеглих миттю принесли йому по кошеняті. Дружина директора була дуже вдоволена цим вчинком, але із жалем сказала:

— Як добре було б, якби ти сказав їм, що загубив кольоровий телевізор!

КІНО

— Мені здається, що кінець вашого фільму не дуже вдалий.

— Це нічого. Глядачі все одно залишають зал ще до кінця сеансу.

Дин ДЖИПІН

ПОГАНИЙ СЛУХ

Дівчина та юнак стоять біля вітрини магазину «Одяг».

— Ти купиш мені бавовняне пальто за сто юанів? — запитує дівчина.

— Що?.. Я погано чую на ліве вухо,— відповідає юнак.

Дівчина переходить на правий бік і каже йому у праве вухо:

— Купи мені шкіряне пальто за двісті юанів!

— Скажи мені це на ліве вухо,— відповідає юнак.

Шао ДЗІЕНЦІ

СКРОМНІСТЬ

— Хотілося б, щоб ви поділилися з нами своїм досвідом підвищення ефективності виробництва та режиму економії.

— Не знаю, ми для цього нічого не робимо.

— Ваша скромність недоречна, адже всі говорять, що вчора ви випекли вдвічі більше хліба з тієї ж кількості борошна, яку завжди одержуєте.

Лю ДОШАН

СВЕКРУХА

— Куда поділася книга, яку я вчора приніс додому?

— Яка книга?

— «Як жити довго».

— Я її сховала.

— Навіщо?

— Щоб її не побачила твоя матір!

Переклав В. ГОРБАНЬ.

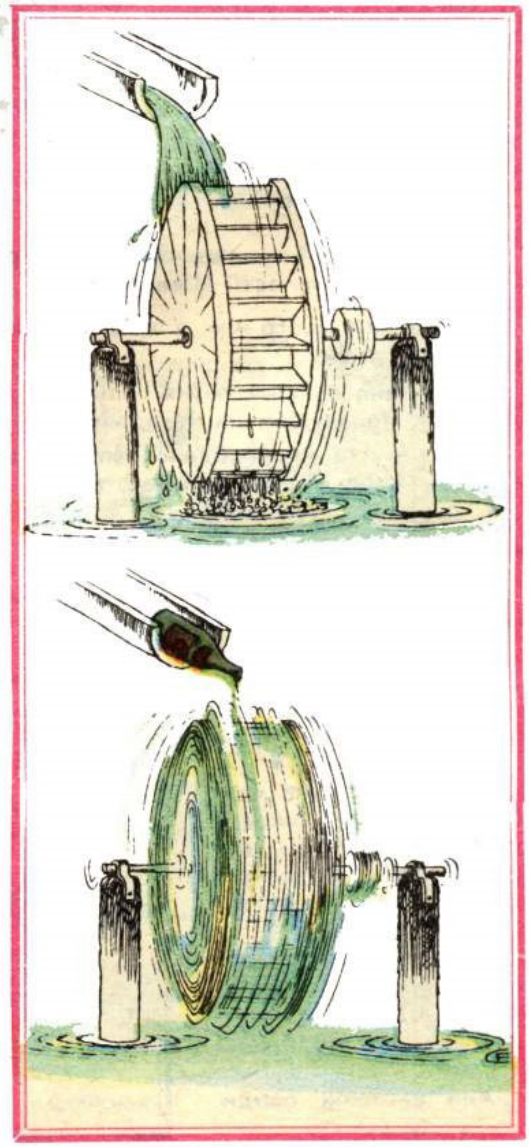

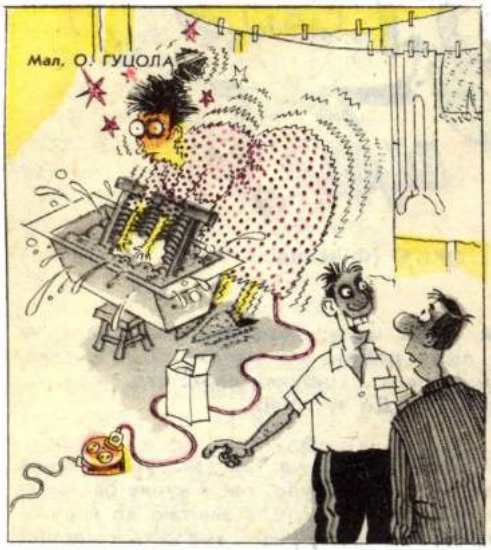

— Пральна машина зіпсувалася. Довелося підключити до мережі дружину.

— Казав же тобі: як тільки з'являються гроші, починаються проблеми.

Новий колега

Владімір КУБЕЛКА

Коли Судлакова пішла від нас працювати до іншої установи, всім було дуже цікаво: хто тепер посяде її місце? Мене це теж цікавило, але не дуже, оскільки я був упевнений, що візьмуть обов'язково жінку. Бо із чоловіків я тут лише один. А жіночки, що й казати, розмовляють переважно про господарські справи.

Через два тижні уранці до нашої кімнати увійшов начальник разом із новим співробітником і сказав:

— Ось ваш новий колега Почер, якого прийнято замість Судлакової... Тепер, шановні жінки, вам буде краще працюватися. Бажаю виробничих успіхів!

«Чудово!» — поміркував я.

Жінки уважно дивилися на нового колегу. Я тепер був на коні. Нарешті, через десять років моєї праці серед жінок, з'явився ще один чоловік. У перший день я пильно приглядався до новенького, а наступного не витримав і спитав:

— Ну, то як, колего, за кого болієте: за «Спарту» чи «Славію»?

Він подивився на мене так, начебто звалився з неба, потім замислився і відповів:

— Пробачте, але спортом я не цікавлюся.

Мені завдало це прикрості, але що вдієш. Іншого разу я поцікавився, чи розуміється він на автомобілях, й спробував поділитися з ним своїми проблемами. На що він, не гаючись, відповів:

— Річ у тім, колего, що я в цьому нічого не тямлю, у нас автомобіль ремонтує моя дружина.

— Ну й подаруночок! — сказав я собі.

За декілька днів наприкінці робочого дня я спитав, як він ставиться до пива. Але замість відповіді почув:

— А що це таке?..

Відтоді він перестав існувати для мене.

А от наші жінки не давали йому спокою. Одного разу прийшов він у светрі. Жінки накинулися на нього:

— Який гарний візерунок! Певна річ, в'язала ваша дружина?

— Ні, цей светр зв'язав я особисто,— похизувався він.

Потім Почер пояснив жінкам, як це робиться.

— Спочатку в один ряд, потім дві петелькі наопашку, і те ж саме з чільного боку, потім усередині треба зібрати...

Жінки були до краю захоплені новим колегою, особливо коли дізналися, що він готує, пере, шиє дружині та дочкам спідниці, блузки та брюки.

Завжди, коли він починає диктувати жінкам новий рецепт або малювати візерунок для в'язання, я з величезним сумом згадую нашу співробітницю Судлакову. Із нею завжди можна було після роботи зайти до корчми на кухоль пива та ще посперечатися про футбол...

Переклад з чеської.

Анатолій БОРТНЯК

●●●

Природу підкорили ми дотла,
у ній таких добились перетворень,
що й наше дерево добра і зла
давно уже підрубане під корінь.

●●●

Юрій КРУГЛЯК

ПРО ЕНЕРГОНОСІЇ

Урешті з цим питанням, слід гадати,
У нас усе в порядку буде знов:
Нехай не вистачає газу й нафти,
Зате ж багато наламали дров.

— Що трапилось?
— Рейки кінчилися!

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

● *НІЧОГО СТРАШНОГО*

Дружина каже чоловікові:

— Дорогий, я сьогодні зайшла до тебе на роботу в кабінет і взяла з кишені плаща п'ятдесят доларів.

— Нічого страшного. Минулого тижня мене перевели з цього кабінету в інший.

Наш Тлумачний Словник

Е, Є

ЕКОНОМІЧНІ ТРУДНОЩІ — малозрозумілий термін, яким пояснювали і пояснюють усі наші вчорашні та сьогоднішні негаразди.

ЕКРАНІЗУВАТИ — перекроїти відомий художній твір настільки, щоб сам автор не впізнав його.

ЕНТУЗІАЗМ — рушійна сила нашого суспільства, завдяки якій ми робимо безплатно те, за що малося б платити.

ЕТИКЕТКА — один із способів видавати чорне за біле.

ЕКОЛОГІЯ — те, що ми безуспішно намагаємось захистити від самих себе.

ЄДНАТИ — примушувати всіх танцювати під свою дуду.

● *ВІДВЕРТІСТЬ*

— Як навчається ваш син? — питає один чоловік у другого.

— Скажу вам відверто,— відповідає той,— дешевше купити готового вченого, ніж вивчити такого, як він.

● *ЗДИВУЄТЬСЯ*

Чоловік повертається з роботи, йому відчиняє двері син і каже:

— Ну і здивується зараз мама. Годину тому вона почала говорити з тобою по телефону і досі не закінчила.

Мал. С. ФЕДЬКА

Здрастуй, це я!

ОРІГО (Фінляндія)

Здрастуй, люба, це я. Дзвоню, щоб спитати, чи треба йти після роботи по магазинах... Почекай, зараз візьму олівця... Цибулю, картоплю, перець... Добре. Принесу... До зустрічі!

●

Здрастуй, люба, це знову я. Так, так... уже був, але замість... пастернаку не було, так я купив баклажанів... Якщо ти не заперечуєш, я завітаю до корчми випити пива. Ні, ні в якому разі... вип'ю та й мерщій додому. Цілую!

●

Здрастуй, люба, це я... Так, з корчми; певна річ... Пиво вже скінчилося, а у них тут вхідна такса... Мушу тобі сказати, що це дуже економно... Ні, ні, заспокойся, люба, я вже заплатив... З покупками нічого, вони там висять, біля портьє, йому холодно, а їм тепло... Ні, я хотів сказати, що йому тепло, а їм холодно... Певна річ, вже йду! Привіт!

●

Здрастуй, люба, це я... А хто це? Впізнала? Бач яка, чекаєш на якогось іншого чоловіка? Тут така справа... Тільки я хотів вже йти, як тут зайшов... Нізащо не вгадаєш... Ні, не треба ображатися, слухай... Заходить Раймо... Ми з ним п'ять років не бачилися... Я ж не міг його обминути, це все одно, що блукати у горах і не помічати дерев... Ну, ми тут ще трішки погомонимо і все, кінець, йду додому...

●

Здрастуй, люба, не кидай трубку. Тут таке трапилося... Я дзвоню тобі з Тампере, а не з Хельсінкі. Зараз я все поясню... Сьогодні, як з'ясувалося, хокей, і Раймо запропонував мені йти з ним... Боязко було пускати його самого... В ім'я нашої давньої дружби... Ні, п'яним не був... Щоб для нього одне пиво та один джин... Ти ж знаєш, що Раймо за кермом себе завжди добре почуває... Так, так першим поїздом приїду, продукти зі мною...

●

Здрастуй, люба, здрастуй, це я... Не хвилюйся, тут дещо сталося... Ні, не зустрів... Тільки хотіли йти на поїзд, як раптом дзвонить телефон, кажуть, що Раймо із своїм шефом мусить сьогодні летіти до Нью-Йорка... Як це при чому тут я? Зараз поясню. У них захворіла секретарка, яка теж повинна була летіти... Виходить, у них залишився зайвий квиток на літак, і було б дуже нерозумно його не використати... І Раймо запропонував його мені. Я тобі усього пояснити не можу, оскільки телефонні розмови через океан багато коштують... Чао!

●

Привіт, люба. Пише до тебе твій Юсі. Знаходжусь я на маленькому острові з архіпелагу Самоа у Тихому океані. Телефона тут немає, оскільки немає й людей, тому свого листа я поклав у пляшку, яку мені пощастило знайти серед моїх пакунків. Можливо, ця пляшка викличе в тебе тяжкі асоціації. Продукти я з'їв, гроші у мене ще є, але тут вони мені непотрібні. Трапляється, що тут пропливає пароплав... Тоді я вибігаю на берег, розмахую руками, розкладаю багаття, кричу, але вони, там, на пароплаві, начебто не чують мене, лише вітають, особливо жінки, розмахують хустками. Здається, вони вирішили, що я місцевий і тут мешкаю. Я ще живий, чого тобі і дітям бажаю. Від щирого серця з поздоровленням до тебе твій чоловік Юсі!

Переклад А. ГРИШКА.

Можете перевірити

Телеграма, що надійшла до нашої редакції, викликала одностайний подив. Гадаємо, що і вас, шановні читачі, такий текст не зміг би зали шити байдужими. Наводимо його без змін:

«Автобус, що курсував за маршрутом Малі Кабанці-Київ сьогодні об одинадцятій годині вісім хвилин не впав з мосту, не перевернувся двічі у повітрі й не затонув у річці, а продовжував прямувати своїм рейсом. Пасажири не загинули, а, навпаки, живі та здорові».

Ми читали цю телеграму, перечитували, радились із шифрувальниками, але збагнути її змісту так і не змогли. Може, телеграфіст щось наплутав — це була єдина версія, на якій і довелося зупинитися.

Коли раптом — знову телеграма. А зміст її ще дивовижніший:

«Сьогодні будинок, в якому засідали голови малих спільних підприємств, о шістнадцятій годині не злетів у повітря. Бомба, підкладена під фундамент, не вибухнула. Голови кооперативів залишилися живими і неушкодженими».

Ми зовсім розгубилися. Про всяк випадок зателефонували до міліції. Там теж здивувались, пояснивши, що ніяких вибухів, окрім соціальних, останнім часом у місті не зафіксовано.

Наступного дня — знову телеграма. І знову суцільний ребус.

«Сьогодні промтоварна база номер один-вісім не згорілася. Цінності на чотири з половиною мільйона карбованців вогнем не знищено».

Оскільки людина врешті-решт звикає до всього, і ми почали звикати до цих вельми дивних телеграм, які надходили до нас щодня, а інколи й двічі на день. Ось деякі з них:

«На касира заводу декоративних виробів, коли він їхав по зарплату працівникам до банку, не здійснено нападу. Працівники заводу не залишилися без грошей».

«Група рекетирів не відібрала грошей у місцевого підпільного мільйонера Сученка під час його відвідин аукціону антикваріату».

«Рецидивіст і маніяк Бартикало не згвалтував студентку профтехучилища Н., коли вона пізнього вечора поверталася з конкурсу «Міс-Дарниця»...

Одного дня телеграма не прийшла. Прийшов чоловік і відрекомендувався:

— Я автор телеграм, що, мабуть, здалися вам дивними. Телеграм без підпису. Давайте знайомитись. Махрютенко моє прізвище. Звуть Владиславом Владиславовичем.

Звичайно, всі працівники і працівниці нашої редакції збіглися подивитися на цього дивака. Його буквально закидали запитаннями.

— А що вас, власне, здивувало? — почав він.— Невже ви не здогадались, що в телеграмах ідеться про ті нещастя, які мені вдалося передбачити і відвернути.

Побачивши наші скептичні погляди, Махрютенко запропонував:

— Якщо у вас є бодай якийсь сумнів щодо моїх здібностей, давайте проекспериментуємо. Скажімо, завтра, я відверну одразу кілька нещасть. На вулиці Підгульського не буде пожежі. У кафе «Клуня» не отруїться котлетами група туристів. А біля горілчаного магазину, що коло вашої редакції, не відбудеться бійки...

Наступного дня ми не полінувалися перевірити, чи справдився прогноз чаклуна. Дійсно, за тими адресами ні пожеж, ні отруєнь не було зафіксовано. Щодо бійок біля горілчаного магазину, то їх теж не було, оскільки на дверях висіла об'ява: «Не працює, бо немає товару».

Можливо, все це — збіг обставин, а може, й ні. Принаймні, сам чаклун Махрютенко збирається заснувати кооператив, котрий за скромну винагороду відвертатиме нещастя. Він так і називатиметься — «Відвернення».

Б. ПОШЕВЕНЯ.

● *ЩО РОБИТИ?*

— Пане докторе! Мені здається, що я кенгуру! Що мені робити?

— Це дрібниці. Візьміть ось ці таблетки і скачіть додому. Тільки, виходячи з кабінету, не придавіть дверима собі хвоста.

● *НІ В ЯКОМУ РАЗІ*

Жінка у кінотеатрі обертається до чоловіка, що сидить за нею:

— Вам, випадково, не заважає мій капелюшок? Бо я можу його зняти.

— Ні в якому разі,— заперечує чоловік,— він смішить мене набагато більше, ніж ця кінокомедія.

Між нами, в'язнями...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Живуть же люди!

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— От нещастить, пішов дощ!

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

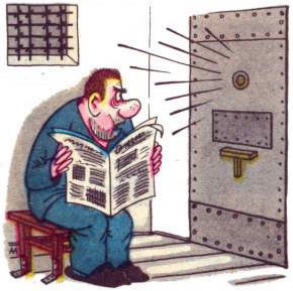

— Увійдіть!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Отже, звільняєшся?
— А як же групова втеча?

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

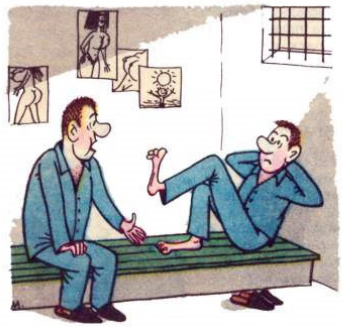

— За що сидиш?
— За гривну. Підробив, а її ще й досі не ввели.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Долари не продаєте?

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. В. ЛИТОВЧА

— А витирай ноги!

О. КОХАНА.

— Я повернувся на своє попереднє місце роботи.

Мал. В. АДАМОВИЧА

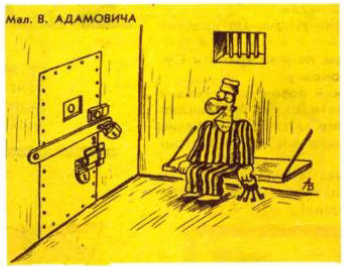

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Ну, що там на волі?
— Братва, повний бардак!

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

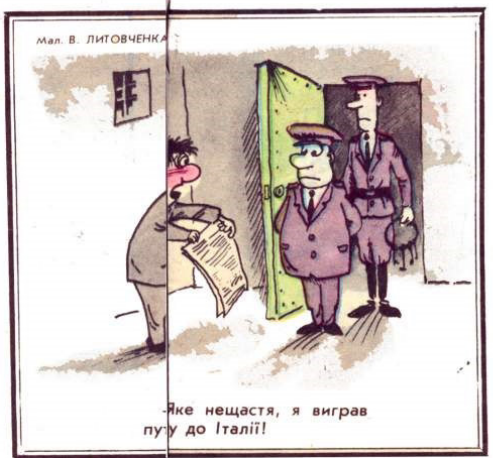

— Яке нещастя, я виграв путівку до Італії!

Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

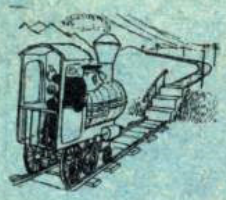

Красуні з Агури

Віллі БРАЙНХОЛЬСТ

Агура — це маленький острів, що знаходиться далеко у Тихому океані. Крім декількох фінікових пальм, там стоять лише сім халуп, збудованих з уламків дерев та вкритих пальмовим листям.

В одній із таких примітивних споруд мешкає Хуг О'Ніл — молодий рудий ірландський моряк. З'явився він на Агурі, коли його корабель потонув під час бурі.

На цьому острові О'Ніл був самотнім недовго. За якихось два тижні сюди припливли шість полінезійських красунь. Вони втекли з острова Манагікі, оскільки їх збиралися принести у жертву богові вогню.

Відтоді для О'Ніла наступили жахливі часи. Як тільки він з'являвся біля своєї халупи, кожна з красунь намагалася запросити його до себе.

Але ні халупи під кокосовими горіхами, ні фінікові пальми та казкова на смак океанська риба, та й навіть самі полінезійські красуні не змогли пожвавити його побут. Трохи любові до життя — хіба це погано?

Так ні, за місяць О'Ніл забарикадувався у своїй халупі, залишаючись глухим та сліпим до візитів красунь. Але жага життя є жага життя. Він трохи поміркував і дійшов висновку, що його справи не такі вже й кепські. О'Ніл вивчив десять полінезійських слів та виразів й вирішив вийти зі своєї халупи. Він підняв руки вгору та сказав:

— Слухайте, любі жінки! Я дам кожній з вас ім'я відповідно до днів тижня! Розумієте мене?

Красуні не зрозуміли жодного слова. О'Ніл вказав пальцем на першу з них:

— Ти будеш мати ім'я Понеділок. Можеш приходити до мене лише у цей день та прибирати у халупі або робити будь-що інше. А ти — Вівторок. Можеш приходити до мене кожного вівторка. Зрозуміло?

Певна річ, красуні це зрозуміли. Рішення О'Ніла здалося їм розумним та слушним, оскільки кожна з них не хотіла, щоб її обманювали. Відтоді на Агурі для О'Ніла почалося чудове життя.

— Агура — це полінезійський «острів кохання»,— розмірковував О'Ніл.

Так промайнуло півроку, але раптом трапилося таке, що життя О'Ніла знову стало жахливим.

Одного разу він із Суботою стояв на березі, підпирав плечем фінікову пальму та стежив за кольоровими від сонця хвилями. Повітря було теплим, чудові квіти приємно пахли.

З однієї халупи линули звуки гітари. Це красуня Середа співала пісню.

— Подивись туди! — раптом почала кричати Субота, вказуючи рукою в бік океану.

На хвилях гойдався пліт, який поволі наближався до берега. О'Ніл не вірив своїм очам. Він швидко підбіг ще ближче до води. І ще за хвилину побачив на плоту молоду чорняву красуню, яка радісно махала йому рукою.

— Все! Кінець!! — застогнав О'Ніл і ледь не втратив свідомості. — Тільки цього мені не вистачало! Прощавай, моя вільна неділя!..

● *ТРОЄ У КАМЕРІ*

Сидять в одній камері злодій, убивця та наркоман.

— Давайте вкрадемо в охоронця ключі та втечемо,— пропонує злодій.

— Краще вб'ємо його та втечемо,— пропонує вбивця.

— Та киньте ви — вкрадемо, вб'ємо! — заперечує наркоман. — Краще травку покуримо — і полетимо!

— Їхня фірма давно погоріла, а вона лишилась вірною своєму шефові.

Мал. О. ГУЦОЛА

— Он моряк. Отже, скоро буде зода.

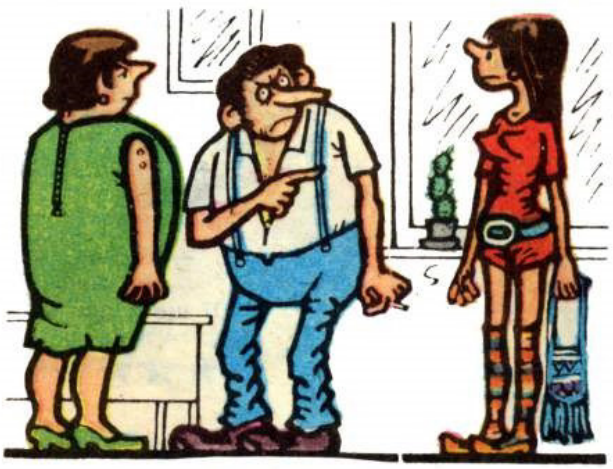

— А я тобі раджу: тримайся за цього члена-кореспондента, доктора-професора. Іншого такого дурня ти не знайдеш!

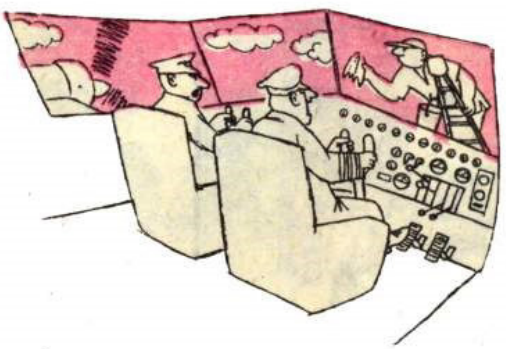

Гола правда

(Рецензія)

Прем'єрою вистави «Залиште на собі хоч щось!» почав свій новий сезон театр «Гоп-стоп» на Куренівці. Прогресивні критики запекло сперечаються щодо жанрової оцінки спектаклю. Деякі називають його постмодерном, деякі постмистецтвом, є й такі, що вбачають у ньому революцію в нашій драматургії, котра руйнує всі канони, традиції та уявлення про сценічне мистецтво взагалі й національне зокрема.

Фабула вкладається в кілька рядків. Прямо на сцені герої роздягаються. Роздягаються головні герої, неголовні і ті, що в епізодах. Потім виходять автор п'єси, режисер-постановник, композитор та інші, причетні до спектаклю. На очах у приголомшеної публіки всі вони скидають з себе одяг і лишаються в чому мати народила.

Звичайно ж, підтекст спектаклю зрозумілий кожному. Роздягання всіх без винятку учасників прем'єри символізує оголення пекучих проблем нашого хворого суспільства. Тільки отак, скинувши з себе все до нитки, можна привернути до цих проблем увагу громадськості.

Автор спектаклю, молодий драматург Семен Крутихвіст охоче прокоментував цю успішну реалізацію свого задуму:

— Хотіли голої правди? Нате!

А. КИСЛЮК.

ПАПУГА

Щодня із клітки гонорово
Кричав: «Мені б свободу слова —
Я б народив такі думки!..»
Його дослухались-таки,
Тепер свободу слова має:
Що хоче, те і... повторяє.

Микола БІЛОКОПИТОВ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. О. ГУЦОЛА

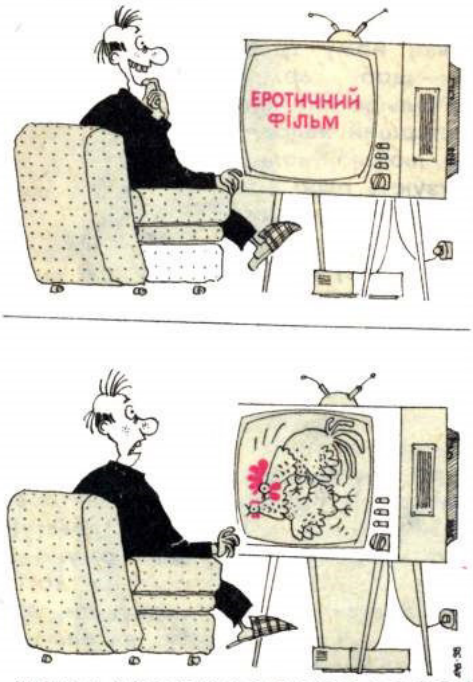

● *УСЕ В ПОРЯДКУ*

Хазяїн пивної питає у жінки:

— Щось давно ваш чоловік не заглядав до нас?

— Річ у тому, що він помер.

— Ну, тоді все в порядку. Бо я боявся, що ми його чимось образили.

● *ОБРАЗА*

Чоловік ображено каже своєму другові:

— Моя дружина мене обманює.

— Звідки ти взяв?

— Бачиш, учора вона мені сказала, що ночувала у подруги Галини.

— Ну і що?

— Вона не могла ночувати у Галини, оскільки у Галини ночував я.

Мал. О. ГУЦОЛА

— Куди його?
— Неси в морг. Там розберуться.

Моя військова служба

Фернан РЕЙНО

Коли мене після закінчення навчання в університеті призвали на військову службу й направили до казарми, там я зустрів багато цікавих молодих людей. Один з них закінчив торговельний вищий заклад, було також декілька інженерів з Гренобля, багато спеціалістів з електроніки, атомної фізики і був навіть один математик-теоретик.

Отже, всі ми зібралися у казармі. Розмови тут відбувалися з різних тем: Ейнштейн, Паскаль, Галактики, час і простір. Які тільки питання ми не обговорювали!

Я спокійно сидів біля стіни й читав літературознавчий журнал. Раптом помітив, що до нас біжить якийсь тип літніх років, дуже страшний на вигляд. Він вишикував нас на подвір'ї біля казарми й почав кричати:

— Гей, ви! Я ваш старший капрал й мушу навчити всю вашу банду! Будемо вивчати, що таке радар! Я втовкмачу це у ваші порожні голови, бо нашій армії потрібні фахівці! Тому що нова війна, на щастя, буде атомна!

Потім, зупиняючись на кожному слові, він почав пояснювати будову радара, про яку мав уявлення, можливо, ще із шкільних підручників. Усі заходилися від сміху.

— Ст-рр-у-у-нн-ко! Гей, ви! Зараз я навчу вас розуму! Чи ви вважаєте, що уже все знаєте?

Він тицьнув пальцем у плече інженера з Гренобля, який стояв перед ним:

— Ось ти! Скільки часу потрібно, щоб охолонуло дуло гармати після пострілу?!

— Можливо, я помиляюся, але, мені здається... Секунди три!

— Ні! Ти!

— Вважаю, хвилин п'ятнадцять.

— Ні! Ти! — звернувся він до мене, коли помітив мою іронічну посмішку.

— Мене це зовсім не хвилює! І хіба це має якесь значення?

— Як це не хвилює? Тобі що, все одно?!

— Так точно! Дуло може охолоджуватися стільки, скільки йому треба, головне — щоб гармати якомога більше мовчали.

— Я старший капрал і дуже не люблю, коли з мене глузують різні інтелігентики! Я вже двадцять дев'ять років капрал. І у цьому році можу вже йти у відставку.

— Це дуже слушне рішення!

— І таке мені говориш ти?!

Раптом він почервонів.

— Кр-рр-уу-у-гом! Кр-рр-о-ком руш! Раз-два! Напра-во! Руш!

І у цю мить я вигукнув:

— Стій! Раз-два!

— О-о-о! Сміливий хлопець! Відмінно! Хто кричав, негідники?!

— Досить, капрале! Вже дві години ми тупцюємо на плацу. Ви наказуєте нам: «вперед», «назад»! Особисто мене це дратує! Краще скажіть відверто: куди б ви хотіли, щоб ми пішли? І я вас запевняю: ми підемо достеменно туди. Чи не так, хлопці?!

— На живіт, на землю! Ля-гай!

— Тут дуже брудно! Ми тільки вранці одержали форму.

— Ля-гай! На жи-віт!!!

— Слухайте, я буду скаржитися директору казарми чи, як він там зветься... Полковнику.

І я швидко попрямував до директора.

— Здрастуйте! — сказав йому. — Мені, певна річ, не хотілося б вас турбувати, але, слухайте, тут на плацу знаходиться один тип, ви навіть не уявляєте собі, що він витворяє. Він наказує нам: «вперед!»... Ми, як барани, йдемо вперед, а він вертає нас назад: «Кр-рр-гом! Напра-во!» Він і сам не знає, що йому потрібно. Може, він психічно хворий? Мені здається, що буде краще, якщо ви його заарештуєте, інакше він кого-небудь пристрелить!

Директор казарми якось дивно подивився на мене й процідив крізь зуби:

— Вісім діб арешту!

— Я теж дотримуюся такої думки. Мушу вам сказати, що взагалі я — людина доброзичлива, але вважаю, що він ці вісім діб цілком заслуговує.

— Не він — ви!!!

— Що? Я?

— Два тижні арешту!

— Слухайте, шановний директоре, можливо, я вам погано пояснив...

— Чотири тижні арешту!!!

— Кому?

— П'ять тижнів!

— Я хотів спитати...

— Шість тижнів!

— Слухайте...

— Сім тижнів!

— Я краще піду.

— Дев'ять тижнів!!!

Внаслідок півгодинної розмови з директором казарми мене звільнили від військової служби за повною розумовою непридатністю...

Переклад з французької.

● *ЗВІДКИ ЗНАЄ*

Чоловік каже дружині:

— Наш сусід знову сидить у в'язниці.

— Звідки ти знаєш?

— Я спитав його дружину, коли він повернеться, так вона подивилась на календар.

— Поясніть, як ви збили пішохода!

— Та не збивав я його. Просто я зупинився, щоб дати йому дорогу, а він тут же втратив свідомість від здивування.

Водій потрапив у тяжку автокатастрофу і за кілька днів приходить до тями. Він питає у дружини, що сидить біля нього на ліжку:

— Я що — в раю!

— Ні, дорогенький. Я ж тут!

У кімнату заходить вихователька і питає у Петрика:

— А де Андрійко!

— Його немає. Ми грались, хто далі висунеться з вікна, ось він і виграв.

Маньяк з сокирою доганяє дівчину і питає:

— Як звати!

— Надія.

— Гаразд, помреш останньою.

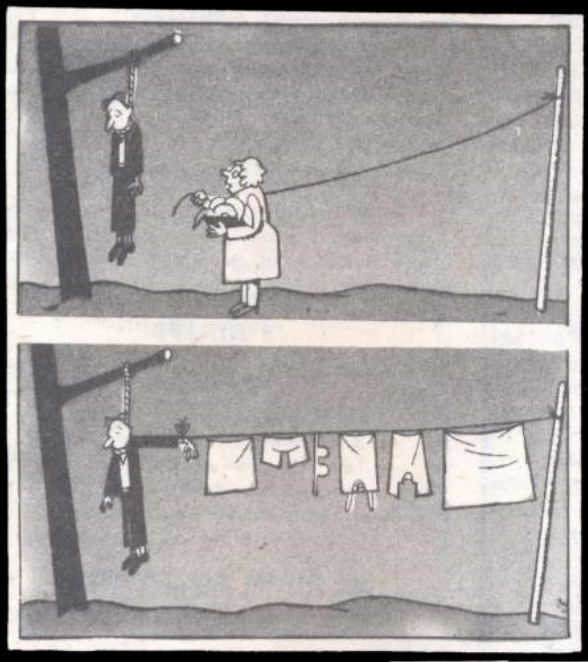

Відбуваються змагання з плавання для інвалідів. По першій доріжці пливе спортсмен без ноги, по другій — без руки, по третій — тільки тулуп, а по четвертій — сама голова. Дали старт. Усі попливли, а голова пішла на дно. Її витягли, відкачали і питають:

— Голова, ти чому потонула!

— Так я ж п'ять років училася грести вухами, а мені хтось шапочку одягнув.

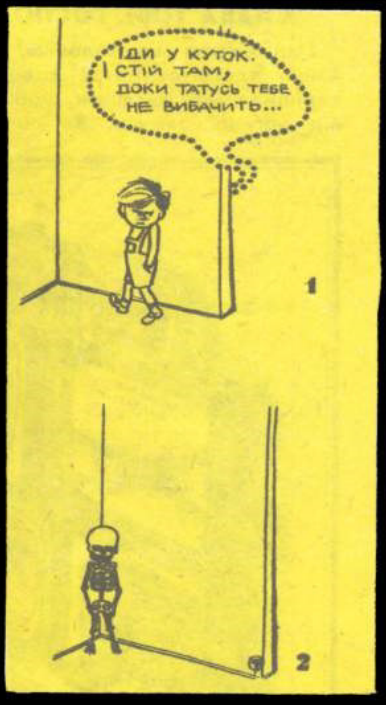

Якийсь чоловік намагається вскочити в трамвай, але потрапляє під колеса і йому відрізає обидві руки. Він стрибає в наступний трамвай — і знову невдача: йому відрізає ноги.

Бідолаху вносять у вагон, щоб швидше довезти його до лікарні.

Та він розплющує очі й вимагає:

— Прошу всіх пред'явити квитки!

Людожер скаржиться дружині вранці:

— Ой і ніч у мене була: то шлунок болів, то оцей тип в окулярах, якого я на вечерю з'їв, з голови не виходив...

— Скільки разів казала: не їж на ніч інтелігентів!

«Комар» усміхається

Із львівського журналу «Комар» за 1933-1934 роки

ЄДИНА ВТІХА

Одна жінка, плачучи над гробом свого чоловіка, говорила:

— Одна мені потішенька, що аж тепер буду все знати, де мій чоловік ночує...

РОЗМОВА

— Чи ви чули, кумцю, що наш писар цілий день пересиджує у війтихи?

— Та це вже дурниця, що вдень, добре, що не вночі.

— Е, ви, кумцю, не знаєте нашого писаря, він і вдень потрафить переночувати.

В ШКОЛІ

УЧИТЕЛЬ: — Чому ти не був учора в школі?

УЧЕНЬ: — Бо чорногуз приніс мені братчика.

УЧИТЕЛЬ: — Наскільки знаю, твій батько виїхав до Америки.

УЧЕНЬ: — Так, але чорногуз лишився.

СЛАВА ТОБІ, ГОСПОДИ...

Пані Стефа має чоловіка, який звичайно вдосвіта вертає додому. Тому вирішила його налякати, щоби відучити від поганої звички. Як почула його кроки на сходах, укрилася простирадлом і стала перед ним.

ЧОЛОВІК: — Хто це?

ПАНІ СТЕФА (зміненим голосом): — Дух!

ЧОЛОВІК: — Слава тобі, господи! А я думав, що це моя жінка.

ІДЕАЛЬНИЙ ЧОЛОВІК

Жінка каже чоловікові:

— Ти, ідіоте, тумане, цілий дім уже знає і розказує, що я тебе зраджую!

— І ти, наївна,— відповідає чоловік,— віриш у такі дурні плітки?

ЛОГІКА ПИЯКА

До ресторану заходить підпилий гість. Сідає при столику і кричить:

— Кельнер! Вечеря!

Кельнер подає йому список страв.

Гість читає хвилинку, далі жбурляє картку на землю і кричить:

— Що, до біса! Чи я прийшов сюди читати, чи їсти?!

НЕ МОЖЕ

Один священик, запеклий ворог алкоголю, побачив свого парафіянина п'яного, як ніч. Скористався із цього й виголосив зараз-таки в церкві відповідну промову. П'яний помітно зворушений промовою.

— А що маєш там у кишені? — питає священик.

— Та горівку...

— Для кого?

— Для батька й для мене...

— То покажи, мій любий, сильну волю і вилий свою половину в каналізацію.

— Не можу, панотче, бо моя половина є якраз насподі.

ПОРАХУВАВ

УЧИТЕЛЬКА: — Скажи мені, Івасю, скільки було би головок капусти, якби усі учні принесли по дві?

ІВАСЬ: — Двадцять.

УЧИТЕЛЬКА: — Чому лиш двадцять? Та ж вас самих усіх є двадцять.

ІВАСЬ: — Бо, прошу пані, зараз половина не прийшла би до школи.

КІНСЬКИЙ ГАРАЗД

Селянин над неживим конем чухає потилицю:

— Ну, то на цей спосіб ліпше бути конем, як господарем. Цілу зиму нічого не робив, лиш їв та спав, а тепер під весну, коли прийшла праця, він собі здихає, а ти роби, що хочеш...

В КРАМНИЦІ

— Слухайте, я заплатив за три помаранчі, а ви запакували тільки дві.

— Бо одна є зіпсута, то нащо пакувати?

НАДМІРНЕ БАЖАННЯ

Важкохворий до лікаря:

— Ах, пане, коби я ще стільки прожив, аби міг усі борги повіддавати...

— Пане,— перебиває лікар,— то ви хотіли би вічно жити?

І ТАК ЗЛЕ, І ТАК НЕДОБРЕ...

— Не знаю, що маю робити з моїм чоловіком: коли йому недобре, тоді йде пити, а як нап'ється — тоді йому недобре...

У ЛІКАРЯ

— Помагають вам ліки, які я приписав?

— Не помагають.

— А ви вживали їх, як приписано?

— Так, стисло дотримувався того, що написано на фляшечці: «Тримати щільно закоркованим».

ЯК ДІЙТИ ДО ГРОШЕЙ!

В однім містечку з'явилися на мурах офіші:

«Сьогодні увечері лекція світового вченого і професора Калі-Бала на тему: «Як дійти до грошей?»

Цікава на нинішні часи тема стягнула до лекційної зали силу-силенну публіки.

В означений час виходить професор із чималим мішечком у руках. Показуючи на цей мішечок, почав говорити:

— Моє панство! Тут є дві тисячі злотих, які я зібрав із нинішніх виступів. Так, прошу панства, робляться гроші!

По цих словах уклонився і пішов.

ДУМКА

В Америці щотретій громадянин має власне авто. А в нас щодругий має власний потяг. Але... до горілки.

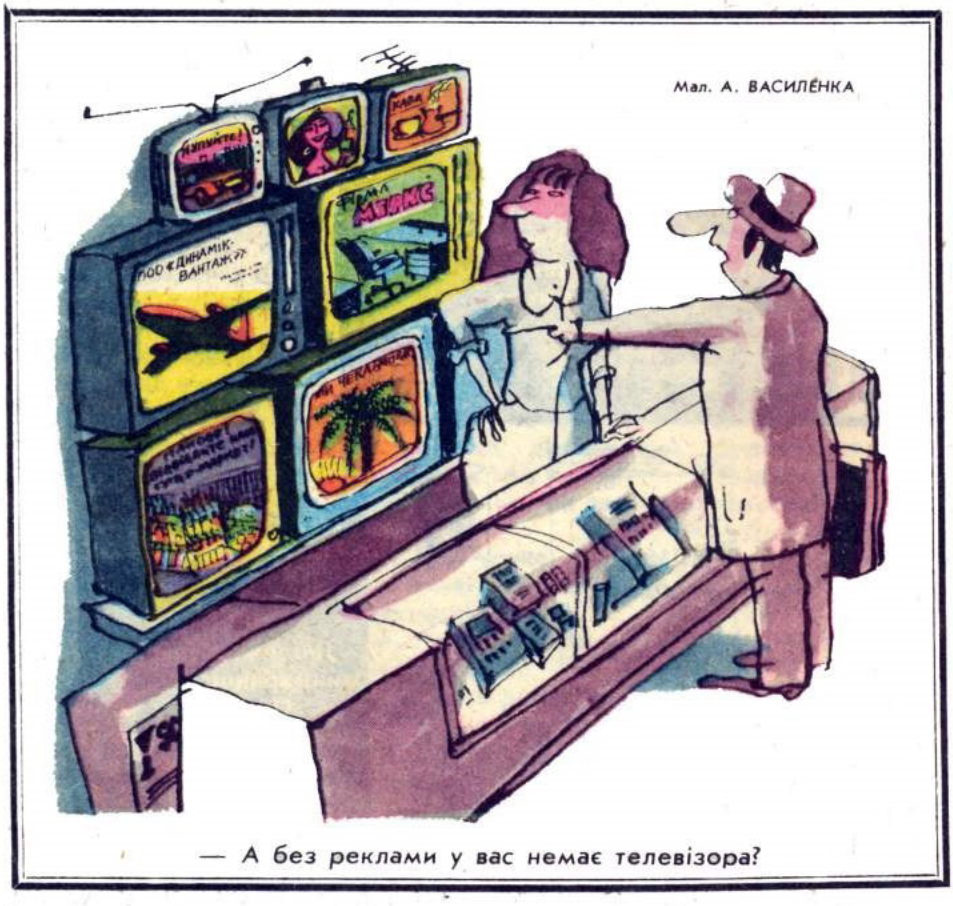

— А без реклами у вас немає телевізора?

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

● *ПЕРША ПРЕМІЯ*

Відомий американський журнал оголосив конкурс на краще оповідання зі ста слів. Першу премію було присуджено молодому авторові за такий текст: «Коли сержант Джексон зайшов у туалет, дошка, яку підпиляли його друзі-новобранці, тріснула і він провалився. Решту вісімдесят чотири слова сержант промовив, коли виліз з вигрібної ями».

● *БРЕХУН*

— Як тобі подобається мій наречений,— розповідає дівчина подрузі. — Він учора сказав, що я найкраща у світі, найкрасивіша, найрозумніша, найпривабливіша!

— Я б тобі не радила виходити за нього заміж.

— Це чому ж?

— Коли він уже до весілля починає отак брехати, то що ж буде потім?

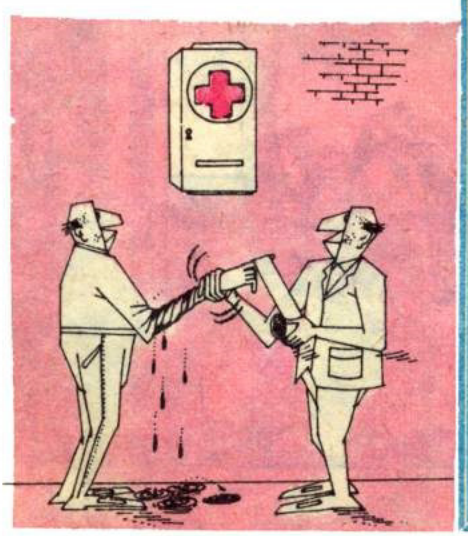

Фантазія та дійсність

Єжі ДЕБСЬКИЙ

— Ви дивились той фільм по телевізору? — спитав у нас Матей, коли прийшов на роботу.— Якщо ні, вам пощастило. А я, мушу вам сказати, вже не можу дивитися ці закордонні стрічки. Те, що там показують, не відповідає реаліям життя.

— Чому? — здивувалися ми.

— Ось вам приклад: приїхали ви, скажімо, на своєму автомобілі купити сірники у магазині. Але перед тим, як залишити автомобіль на вулиці, ви мусите спочатку забрати з нього усі свої особисті речі. Потім вам доведеться демонтувати магнітофон, узяти касети, зняти «двірники», а інколи й коробку швидкостей, увімкнути, якщо маєте, сигналізацію, мало не на засувки позачиняти дверцята. Це реальна дійсність! А що показують у кіно?.. Людина виходить з автомобіля, хряскає дверцятами та йде геть. Незамкнений автомобіль так і стоїть усю ніч. Потім показують, як уранці власник сідає за кермо та їде... Тому я вас запитую: «Як це він може їхати без коробки швидкостей? Поясніть мені?!.»

Або такий приклад з Парижа. Шеф фірми каже своїй секретарці: «Люба Марцеліно, завтра мені треба бути у Нью-Йорку. Зарезервуйте, будь-ласка, місце у літаку та номер у готелі».

Ви таке бачили? Та у такій ситуації кожна наша секретарка подзвонила б до швидкої допомоги, щоб прислали до її шефа лікарів з психіатричної клініки!

Але паризька секретарка лише кивнула на знак згоди:

— Добре, шефе!

Ну, певна річ, наші телеглядачі регочуть, я теж... Під час цього фільму моя дружина спитала:

— Навіщо ця дівчина дурить свого старого шефа? А де ж виклик, закордонний паспорт, валюта, дозвіл?..

А потім нам показують, як ця секретарка та її шеф йдуть вулицями Нью-Йорка! Брехня! Хіба ми не знаємо, що від подання документів до самої поїздки минає рік чи два? А гроші на квитки?.. А черга за ними?..

Або таке: подружжя у лондонському будиночку. Він та вона. Він сидить у кріслі. Вона каже, що йде приймати ванну. Заходить до ванної кімнати, роздягається та починає поливати себе якимось шампунем. Усюди піна! А потім відкриває кран і... Диво! Тече вода! Тепла! Хіба це реальність? Коли я таке бачу, мені здається, що усі мої нерви зараз розірвуться. Я підіймаюся з крісла, хряскаю дверима, і в мене чомусь виникає бажання сказати щось образливе своїй дружині Златці.

Чи мають розум ці режисери та оператори?

Переклад з польської.

— Справді у вас там щось шарудить.

● *ЩО ТРАПИЛОСЬ?*

До лікарні прийшов чоловік, геть побитий.

— Що з вами трапилось? — питає лікар.

— Три тижні тому мене збила машина,— пояснив чоловік.

— Три тижні тому? І ви тільки сьогодні прийшли?

— Тільки сьогодні ми випадково здибалися з водієм тієї машини.

● *ДУЖЕ ПРОСТО*

Шотландець поступає на службу до лондонської поліції. Інспектор питає його:

— Що б ви робили, якби треба було розігнати натовп?

— Принаймні, у Шотландії мені б це було зробити дуже просто. Я пішов би просто на натовп з протягнутим капелюхом.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

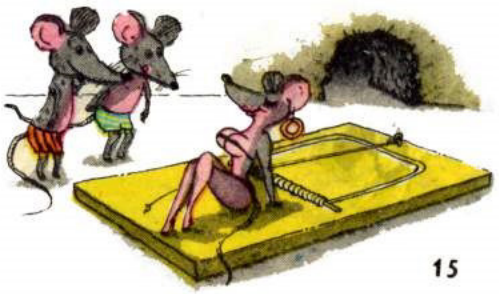

ОСТРОВИ...

Малюнки О. КОХАНА

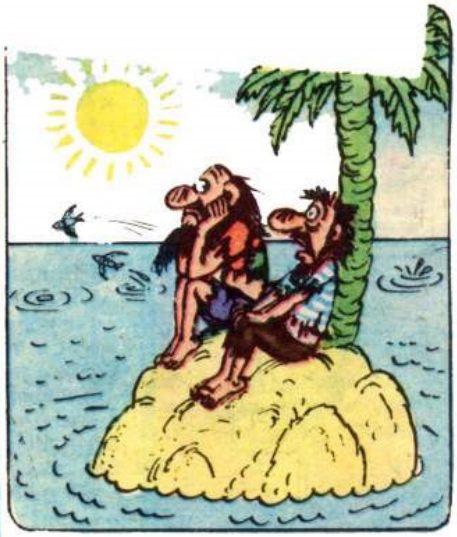

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.
Редакційна колегія:
А. ВАРЕНИЦЯ, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ю. ІЩЕНКО.
Засновники: видавництво «Преса України» та колектив редакції.

Коректор Н. АНАНЬІНА. Технічний редактор А. ОБЕРТИНСЬКИЙ.
Здано до набору 11.09.95. Підписано до друку 20.10.95. Папір офсетний. Офсетний друк. 4,88 облік.-вид. арк. 1,82 умовн. друк. арк. Формат 84×108/16. Ціна договірна.
Замовлення 0130578. Тираж 15000 прим.

Адреса редакції: 252047, м. Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Тел.: 446-84-21, 441-82-14. Факс: 224-33-82.
Комбінат друку видавництва «Преса України».
252047, м. Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Зареєстровано державним комітетом по пресі України. Свідоцтво КВ № 531.

Індекс 74490.